

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobkyně: **E. R.**, narozené X,
státní příslušnost X.
bytem X.,

zastoupené Mgr. Pavlem Štanglem, advokátem
sídlem Zárubova 506/4, 142 00 Praha 12 - Kamýk

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2024, čj. OAM-364/ZA-ZA11-K10-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalovaný zamítl žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu ve všech zákonem stanovených formách, neboť považoval její výpověď za celkově nevěrohodnou a žádost účelově podanou z důvodu dřívějšího nevyhovění její žádosti o povolení k pobytu na území ČR.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně předně namítla nedostatečně a nespolehlivě zjištěný skutkový stav věci. Jednotlivé důvody pro udělení mezinárodní ochrany byly posouzeny nedostatečně, amatérsky nebyla zohledněna aktuální situace a k ní shromážděné podklady samotným žalovaným. Žalovaný už od počátku považuje žádost žalobkyně za účelovou, aniž by k tomu měl jakékoliv důkazy, své rozhodnutí staví na pouhých dohadách a absurdních spekulacích.
3. Dále žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a porušení § 68 odst. 3 správního řádu, včetně nesplnění požadavků na přesnost a určitost výroku napadeného rozhodnutí.
4. Pokud jde o podmínky udělení mezinárodní ochrany podle § 12, posouzení žalovaného svědčí o naprostém nepochopení podmínek a neznalosti ústavních předpisů a katalogu základních lidských – a zvláště pak politických práv, za nichž lze azyl udělit, některá z těchto práv pak žalobkyně vyjmenovává. Uplatňování politických práv a svobod naprosto neznamená, že by žalobkyně musela být politicky činná, či snad členem politické strany. Mezi možnosti založené těmito právy patří též svoboda v přístupu ke státním institucím a možnost obracet se na nezávislé orgány k prošetření svých vlastních záležitostí. Žalovaný se však zaměřil pouze na to, zda jsou obecně v domovském státě žalobkyně potlačována základní lidská práva, což navíc, rovněž zhodnotil chybně. Žalobkyně přitom opakovaně poukazovala na to, že je ve své vlasti pronásledována pro svou sexuální orientaci. Místo toho, aby se žalovaný vypořádal s tím, co žalobkyně tvrdí, zaměřil se na to, co netvrdí. Již z provedených pohovorů je zcela jednoznačné, že se žalovaný v rozporu se zákonem ani nesnažil zjistit skutkový stav věci. Účelovost žádosti žalobkyně pak nesmyslně vyvozuje z toho, že žalobkyně nepodala žádost ihned po příletu do ČR, a z toho, že žalovaný neuznal, bisexualitu žalobkyně. K tomu žalobkyně uvádí, že je jen logické, že nejprve podala žádost o přechodný pobyt, kdy dané řízení je daleko příjemnější a při němž má volný pohyb i mimo území ČR, neboť tato žádost ji zaručuje i faktickou ochranu před návratem do země původu, a nevolila azylové řízení spojené s pobytem v přijímacím středisku a osočováním ze strany správního orgánu. Tento její postup nijak nesnižuje důvody, pro které žádost podala a žalobkyně se podivuje, že žalovaný odmítl posoudit žádost z důvodu, že nebyla podána ihned.
5. Opakovaně poukazovala na pronásledování ze strany státní moci a zatčení a smrt jejich přátel v obdobném postavení, čemuž žalovaný nevěnoval pozornost.
6. Žalobkyně též namítla, že žalovaný účelově odmítl její tvrzení o bisexualitě proto, že přítel žalobkyně je dle dokladů stále muž, avšak takové odmítnutí není možné jen z důvodu, že změna pohlaví jejího přítele ještě nebyla dokončena. Žalovanému přitom muselo být z osobního kontaktu s přítelem žalobkyně vizuálně zjevné, že prochází změnou pohlaví. Upozornila, že své závěry pak žalovaný nepodporuje žádnými důkazy, ale pouhými dohady a absurdními spekulacemi.
7. Dále upozornila na důkazní standard při udělování mezinárodní ochrany, a to test přiměřené pravděpodobnosti, přičemž odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) sp. zn. 2 Azs 71/2006, sp. zn. 5 Azs 66/2008 a na nález Ústavního soudu (ÚS) sp. zn. IV. ÚS 553/06,

z nichž částečně citovala. Dle žalobkyně žalovaný tuto judikaturu nerespektoval, neúměrně vychýlil důkazní břemeno v neprospěch žalobkyně a neunesl své důkazní břemeno. Žalovaný rovněž nedodržel zásadu benefit of doubt/in dubio pro reo, jak ji NSS popsál ve svých rozhodnutím sp. zn. 4 Azs 103/2007 a 6 Azs 502003.

8. Žalovaný dle žalobkyně v jejím případě postupoval přepjatě formalisticky a k tomu odkázala na judikaturu ÚS (sp. zn. Pl. ÚS 21/96, ÚS 19/98) NSS (sp. zn. 5 Afs 16/2003), týkající se této otázky.
9. Pokud jde o použité informace o zemi původu, žalobkyně namítla porušení § 23c písm. c) zákona o azylu. Informace, ze kterých žalovaný vycházel totiž dle jejího názoru nelze považovat za dostatečně přesné pro zjištění stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu tak, aby nebyly důvodné pochybnosti. Žalovaný neprovedl výslech přítele žalobkyně, který byl zatčen v domovském státě žalobkyně, když byl vyzvednout věci žalobkyně, která se již v té době obávala o svůj život. Přítel žalobkyně prochází změnou pohlaví, což je ve vlasti žalobkyně vnímáno negativně a z toho žalobkyně dovozuje, že její přítel byl zatčen pro jejich vztah, na který byl policii dotazován. Jeho cestu dokazuje jeho cestovní doklad, přítel žalobkyně tak mohl zcela zásadním způsobem doplnit dokazování. Žalovaný přitom opomněl skutečnost, že přestože je přítel žalobkyně v dokladech veden jako muž, prochází změnou pohlaví a za tím účelem podstoupil již řadu operací. O tom žalovaný musel vědět, neboť žalobkyni doprovázel k jednotlivým úkonům během řízení.
10. Žalobkyně obecně dodala, že žalovaný neprovedl velké množství důkazů, které sama obstarala, aniž by konkretizovala, které. Žalobkyně v kontrastu s uvedeným uvedla, že žalovaný naopak žádné úkony nečinil a nezákonně vyčkával. Upozornila, že žalovaný má povinnost vykonávat řadu úkonů z úřední povinnosti, včetně povinnost posoudit žádost o mezinárodní ochranu z hlediska všech jejich forem, včetně humanitárního azylu. Žalovaný tuto povinnost nereflektoval a v rozporu se zákonem se omezil toliko na popření existence důvodů pro udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany.
11. Žalovaný dle názoru žalobkyně pochybil rovněž v tom, že k překladu předložených listin prokazujících pronásledování žalobkyně použil pouze google translator, a to v situaci, kdy žalobkyni v jejím domovském státě hrozí smrt. I skutečnost, že žalovaný neprovedl řádné překlady dokumentů v souladu se zákonem a judikaturou zcela jasně ukazuje na to, že se žalobkyni vedl řízení zcela zaujatě.
12. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě neshledal obsah žalobních námitek způsobilý zpochybnit jím vyslovené závěry. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné. Dle názoru žalovaného musí žalobkyně řešit svoji situaci v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003.
14. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu účelově, neboť si potřebovala upravit svůj pobytový status. Tomu napovídá i fakt, že žalobkyně podala žádost až tři čtvrtě roku poté, co přicestovala do ČR a není tak zřejmé, proč žalobkyně nepociťovala tvrzené nebezpečí tak intenzivně dřív. Z formulace námítky neaktuálnosti podkladů není dle žalovaného zřejmé, které informace a proč nejsou aktuální, přičemž

žalobkyně neprokázala opak vůči žádné z použitých informací. Stejně tak nejasné je žalobní tvrzení o přepjatém formalismu, kdy žaloba pouze cituje judikaturu. Ostatní námitky žalobkyně vnímá žalovaný jako nesouhlas s hodnocením důkazů, který se opírá o značně tendenční, účelový a izolovaný vlastní výklad předmětných skutečností. V této části žalovaný odkázal na pečlivé odůvodnění v příslušných pasážích napadeného rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že odůvodnění napadeného rozhodnutí v logickém sledu a srozumitelně reagovalo na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobkyně dle žalovaného nelze považovat za zdroj důvodných obav z pronásledování nebo vážné újmy.

15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). O věci soud rozhodl za podmínek § 49 s. ř. s. při ústním jednání, konaném dne 31. 3. 2025, za účasti tlumočnicka do jazyka perského, nářečí *farsí*, neboť žalobkyně takové projednání věci výslovně požadovala.
17. Na ústním jednání účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích a návrzích a odkázali na obsah svých podání založených ve spisu.
18. Zástupce žalobkyně po zahájení ústního jednání žalobkyni z účasti na jednání omluvil ze zdravotních důvodů, nepožadoval přitom odročení jednání z důvodu nutnosti její osobní účast na jednání. Při přednesu žaloby žalobkyně prostřednictvím svého zástupce zdůraznila, že dle jejího názoru nebyla její žádost řádně posouzena, žalovaný pouze tvrdil její účelovost. Pokud by se však žalobkyně cítila v bezpečí, vrátila by se do vlasti a požádala by o nové vízum. Současně není žalobkyni zřejmé, proč jí bylo vytýkáno, že nepodala žádost o mezinárodní ochranu ihned; takovou povinnost neměla. Také zdůraznila, že její současný přítel byl přítomen při všech úkonech v rámci správního řízení, avšak byl vždy odmítán. Proto navrhla jeho výslech soudem. Soud tento návrh zamítl pro nadbytečnost. Zástupce žalobkyně neuvedl, k prokázání jaké konkrétní skutečnosti považuje výslech žalobkynina přítele za nezbytný a současně obsah správního spisu obsahuje dostatek podkladů k zjištěnému skutkovému stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, včetně písemných vyjádření přítele žalobkyně, ke kterým se žalovaný v napadeném rozhodnutí též vyjádřil. Není tak zřejmé, jak by výslech žalobkynina přítele jinak či lépe přispěl k objasnění skutkového stavu již takto zjištěného.
19. Žalovaný v reakci na žalobkyni uvedl, že dle jeho názoru nevystovala z vlasti z důvodu pronásledování, byly by ji totiž kladeny překážky, to se však nestalo. Žalobkyně se dokonce do vlasti chystala i vrátit. Žalovaný připomněl, že žalobkyni nebylo uděleno vízum. Z toho žalovaný dovodil, že žádost žalobkyně byla účelová.
20. Žalobkyně na tato vyjádření při ústím jednání reagovala tvrzením, že její situace se postupně zhoršovala, původně totiž měla dvoustupňové vízum. K dotazu žalovaného, o co své tvrzení o zhoršování situace opírá, žalobkyně uvedla, že její přítel byl zatčen na letišti v Í., její kamarádi byli zatčeni a policie chce zatknout i ji. K tomu žalovaný upozornil, že příbuzní žalobkyně žijí v Německu.
21. Žaloba **není důvodná**.

22. Z předloženého správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti relevantní z hlediska obsahu žaloby. Žalobkyně přicestovala do ČR dne 10. 6. 2023 za svým přítelem a pobývala zde na základě krátkodobého víza tzv. „na pozvání“ s platností od 3. 6. 2023 do 15. 9. 2023.
23. Dne 10. 3. 2024 podala žádost o mezinárodní ochranu. Šlo o její první žádost o mezinárodní ochranu. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 14. 3. 2024 (č. l. 12 – 14 správního spisu) žalobkyně jako důvod jejího podání uvedla svou bisexuální orientaci a vztah s dívkou, protože by byla dle jejího názoru ve vlasti popravena. Dále uvedla, že je ateistka, přesto současně do kolonky *Národnost* či *etnická příslušnost* uvedla „ariánská“. V domovském státě je veřejně známá osoba, angažuje se v oblasti propagace ženských práv a života, ženy v její vlasti nemají práva, například není uznávaná komunita LGBT. Není muslimkou, je bez vyznání, islám je ale arabské náboženství. Uvedla, že na sociálních sítích vytvářeli (pozn. soudu: *nevedla koho tím kromě sebe myslí*) tzv. „stories“ a příspěvky. Nechtěli přijmout diktát vlády. Před rokem a půl proběhla v její zemi původu revoluce, ať uděláte cokoli, můžete být popraveni. V zemi proběhlo referendum, které podporovali, aby vojáci taky vyjádřili, že bojují za zemi, a ne za islám. Do ČR přicestovala letecky v červnu 2023, předtím pobývala v roce 2023 na turistické vízum v Německu, snažila se odjet z vlasti co nejdříve, chtěla jet za sestrou, protože celá její rodina žije v ČR (pozn. soudu: *ve skutečnosti bylo v průběhu řízení objasněno, že sestra žalobkyně s rodinou žije v Německu*). Je zasnoubená s českým občanem J. Š., brzy po svém příjezdu zjistila, že i on je veřejná osoba a byli v médiích. Dle jejího názoru je tak jasné, že kdyby se teď vrátila do vlasti, neměla by možnost se hájit ve spravedlivém procesu a byla by hned popravena, protože je ženou. Po stránce zdravotní je v pořádku, pouze pravidelně užívá Xanax.
24. Následně byl se žalobkyní dne 14. 3. 2024 proveden pohovor k její žádosti a jeho doplnění dne 13. 8. 2024, za účasti tlumočnice do jazyka anglického. Obsah pohovoru, resp. informace z něj získané soud pro zjednodušení a prostorovou úsporu zhodnotí při samotném vypořádání námitek níže.
25. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalovaný si k žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu opatřil a vycházel z informací o zemi původu shrnutých v posledním odstavci na straně 4 napadeného rozhodnutí, konkrétně (1) Í. - Informace Agentury Evropské unie pro azyl (EUAA) únor 2023 – Lidé odsouzeni za náboženské přestupky, ze dne 14. 2. 2023 (týká se konvertitů), (2) dále překlad vybraných částí Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska o Í., září 2023 – Všeobecná úřední zpráva o Í., 3.2.3 Svoboda náboženského vyznání a svědomí ze dne 26. 2. 2024, (3) překlad informace I. International Newsroom, 24. 2. 2024 – Vládní studie ukázala, že Í. jsou méně nábožensky založeni než dříve, ze dne 14. 6. 2024; (4) překlad Informace Ministerstva vnitra Velké Británie květen 2022, Í.: Protizákonné opuštění země, ze dne 1. 6. 2022; (5) překlad Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO), 16. 11. 2022 – Í.: Situace osob z LGBT komunity, ze dne 6. 3. 2023 (dále jen „LANDINFO“), (6) Informace OAMP Í. – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav: listopad 2024 ze dne 4. 11. 2024, (7) překlad Zprávy Parlamentního shromáždění Rady Evropy – Situace v Í. a ochrana í. obránců lidských práv v členských státech Rady Evropy ze dne 9. 9. 2024, (8) a dále překlady internetových stránek ohledně osoby a života žalobkyně ze dne 7. 10. 2024, či namátkové překlady materiálů předložených žalobkyní dne 19. 8. 2024 – prohlášení přítele žalobkyně a vytištěné kopie ze stories z Instagramu o zamítnutí víza vstupu přítele do Í., (9) materiály ohledně situace v Í. z denikn.cz, ČTK, zprávu publikovanou dne 30. 7. 2024 ze stránky amnesty.cz o zrušení rozsudku trestu smrti pro T. S.; (10) a video na ČR k článku

zveřejněného na stránce extra.cz dne 7. 7. 2023 s titulkem začínajícím Barbie H. Š. vzal do Varů přítelkyni z Í.: Seznámili se na plastice.

26. Nutno doplnit, že dne 19. 2. 2024 vydalo jiné oddělení žalovaného rozhodnutí čj. OAMP-11509-13/PP-2023, kterým zamítlo žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu v ČR z důvodu podle § 87e odst. 1 písm. i) bod 3 zákona o pobytu cizinců (č. 1. 7-9 správního spisu).
27. Dne 25. 11. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým mezinárodní ochranu žalobkyni podle žádného z příslušných ustanovení nepřiznal.
28. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z této právní úpravy.
29. Důvody udělení azylu jsou upraveny v § 12 až 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a to ve formě „prostého“ azylu (§12), azylu za účelem sloučení rodiny (§13) a humanitárního azylu (§14).
30. Podle § 12 citovaného zákona se azyl cizinci udělí, *bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
31. Podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu [r]odinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12, *se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*
(2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo registrovaný partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.
32. Podle § 14 zákona o azylu [j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, *lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.*
33. Důvody pro udělení doplňkové ochrany jsou stanoveny v § 14a a 14b zákona o azylu.
34. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu [d]oplňková ochrana se udělí cizinci, *který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné

ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

35. Podle § 14b odst. 1 téhož zákona [r]odinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
36. Na podkladě zjištěných skutečností a uvedené právní úpravy učinil soud následující závěry.
37. Předmětem sporu mezi účastníky řízení v této věci je, zda azylový příběh žalobkyně tak, jak jej vylíčila, je natolik závažný, že odůvodňuje udělení mezinárodní ochrany, anebo je nutno jej naopak vyhodnotit jako nevěrohodný tak, jak to činí žalovaný.
38. Předtím, než se soud bude zabývat uplatněnými žalobními námitkami, pro přehlednost shrne relevantní hlediska posuzování žádosti o mezinárodní ochranu a specifika řízení o ní v ustálené v judikatuře NSS, z nichž následně soud vycházel i v této věci.
39. Řízení o mezinárodní ochranu se vyznačuje specifickými rysy v dokazování a rozložení důkazního břemene mezi žadatele a správní orgán; především je v něm často nutné rozhodovat za situace důkazní nouze (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2008, čj. 2 Azs 100/2007-64), jedná se o prospektivní rozhodování (tj. posuzuje se odůvodněnost strachu z pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy v budoucnu), a rozložení důkazního břemene je vychýleno ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2015, čj. 5 Azs 100/2014-63). Břemeno tvrzení spočívá především na žadateli o mezinárodní ochranu, je to právě žadatel o mezinárodní ochranu, kdo je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany (srov. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, čj. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, čj. 5 Azs 134/2014-48).
40. Pokud však jde o břemeno důkazní, to je již v souladu s čl. 4 odst. 1 a 2 *směrnice 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (přepracované znění)* (dále jen „kvalifikační směrnice“), rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán. Prokazovat svá tvrzení je povinen primárně žadatel, nicméně pouze v rozsahu předložení důkazů, které s ohledem na svou situaci předložit může (srov. čl. 4 odst. 2 a 5 kvalifikační směrnice), a současně je správní orgán povinen zajistit si sám k posouzení dané žádosti potřebné důkazy, které lze na základě výpovědi žadatele obstarat (viz zejména rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS). Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jež vycházejí ze žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se tak odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu (viz např. usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021, čj. 3 Azs 118/2021-39, bod [11]).
41. Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní *věrohodnou* výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují (viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57).
42. Otázkou posuzování věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu se NSS dále zabýval ve svém rozsudku ze dne 10. 12. 202, čj. 5 Azs 19/2020-45, NSS takto: „[...] *závěr žalovaného o tom, že azylový příběh žadatele či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn*

důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice. Mezi ně patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, její plausibilita ve světle mimo jiné relevantních informací o zemi původu atd. (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 2. 2008, č.j. 1 Azs 18/2007-55, ze dne 28. 7. 2009, č.j. 5 Azs 40/2009-74, ze dne 25. 6. 2015, č.j. 4 Azs 71/2015-54, č. 3279/2015 Sb. NSS, nebo ze dne 12. 4. 2021, č.j. 5 Azs 97/2019-41).“

43. Žalovaný jasně, velmi detailně a rozsáhle na celkem 27 stranách popsal, proč považuje azylový příběh žalobkyně za účelový a nevěrohodný a proč žalobkyně nesplňuje podmínky žádné z forem mezinárodní ochrany. Zejména nemohl přehlédnout zaprvé skutečnost, že žalobkyně nepociťovala potřebu požádat o azyl ihned, nebo co nejdříve po svém odjezdu z vlasti, kde jí mělo dle jejích slov hrozit imanentní nebezpečí popravy. Soud sice uznává, že v zákoně není stanovena lhůta pro podání takové žádosti, avšak otálení s jejím podáním nebo její podání až po relativně delší době po příjezdu do hostitelské země je silným indikátorem toho, že žadatel ve skutečnosti nepociťuje hrozby definované v zákoně o azylu, který je vyhrazen především pro ty nejzávažnější hrozby dotýkající se samotné existence žadatele, tak intenzivně. O azyl je totiž nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2005, č.j. 2 Azs 423/2004-81). Zadruté nemohl žalovaný přehlédnout ani fakt, že žalobkyně před podáním žádosti o mezinárodní ochranu neúspěšně žádala o přechodný pobyt v ČR. V takové kombinaci jednání a skutkových okolností proto lze spatřovat silný motiv snahy o legalizaci pobytu, když jsou již ostatní možnosti vyčerpány, byť je tento motiv při podání žádosti o mezinárodní ochranu přítomen do určité míry vždy a nelze jej považovat za důkaz účelovosti žádosti bez dalšího. Konečně, žalovaný opřel své závěry o nevěrohodnosti žalobkyně i o skutečnost, že žalobkyně si ve svých vyjádřeních odporovala a následně nebyla schopna přesvědčivě tyto rozpory vysvětlit, anebo ani neodpovídala „k věci“.
44. V případě hodnocení podmínek **azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu** žalovaný azylovému příběhu žalobkyně neuvěřil. Z dokazování provedeného v řízení o žádosti jednoznačně vyplynulo, že motivy žalobkyně k vycestování ze země primárně nebyly z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Žalovaný se hodnocení těchto podmínek věnoval na straně 6-7 pokud jde o pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, a na straně 7-19, pokud jde o odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) téhož zákona. Žalobkyní tvrzená „*politická*“ činnost nedosahovala formy a intenzity, pro kterou by se dostala do hledáčku státu. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně nebyla ze strany orgánů své vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, neboť žádnou politickou činnost ve své vlasti neprováděla. Tvrzení o její angažovanosti a sdílení příspěvků na Instagramu během protestního hnutí v letech 2022-2023, či o nenošení hidžábu a o odvetných akcích ze strany státní moci (telefonické vyhrožování, ze strany IRGC a mravnostní policie, opakované zatčení a mnohonásobné trestání bičem, předvolání k soudu) se v průběhu pohovoru k žádosti a jeho doplnění ukázaly být rozporuplné, nekonzistentní a někdy i chaotické, a tedy celkově nevěrohodné. Své závěry o neexistenci pronásledování za uplatňování politických práv a svobod žalovaný podložil též zjištěním, že žalobkyně zcela bez problémů vycestovala ze země původu za svým přítelem do Česka z velmi přísně střeženého letiště I. Ch. v T., které je řízeno elitními revolučními gardami IRGC a kde jsou prováděny důkladné kontroly přes čtyři kontrolní stanoviště, počítačové

vedené křížové kontroly, několik vrstev fyzické kontroly a dokumentů, kde disponují seznamy lidí, kterým je bráněno v odjezdu ze země. Žalobkyně je však veřejně velmi známá, měla být trestána bičem, předvolávána k soudu a v důsledku její aktivity na sociálních sítích jí mělo být vyhrožováno, byla též obviňována z různých trestných skutků (propagace západní kultury, činnost proti režimu a vládě).

45. K samotné aktivitě na sociálních sítích žalovaný uvedl, že jí vyhodnotil jako pouhé předsílení názorů a událostí vyslovených jinými osobami, nebyla autorkou příspěvků, této činnosti poté v prosinci 2022 zcela zanechala, osobně se revolučních protivládních akcí vůbec neúčastnila, čímž nezavdávala státním orgánům jakékoliv záminky, aby ji trestněprávně řešily, či dokonce trestaly smrtí. Státní orgány její země původu žalobkyni nepřisuzovaly žádnou relevanci, neboť vůči ní nečinily žádné negativní kroky, které by měly jakýkoliv dopad na její život, včetně trestněprávního. Její profil na sociální síti byl přitom otevřený, a tedy dostupný, a vystupovala na něm pod svým vlastním jménem. Přesto žila ve vlasti ještě půl roku poté, co příspěvky sdílela, aniž by na ní byl vydán zatykač, udělen jí zákaz vycestování, že by byla v pátrání, stíhána nebo souzena.
46. Co se týče bezproblémového vycestování ze země původu, soud zdůrazňuje, že nebezpečí pronásledování nelze vyloučit jen proto, že žadatel o mezinárodní ochranu bez problémů vycestoval ze země původu. „*Státní orgán, který je příslušný k vydávání cestovních dokladů, nemusí vždy za všech okolností disponovat informacemi o akcích všech státních složek plánovaných proti určitým subjektům či seznamem tzv. „nepohodlných“ osob.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2018, čj. 10 Azs 254/2017-40). Na druhou stranu se však v případě žalobkyně dle jejich vlastních a opakovaných tvrzení nejednalo o běžnou osobu z davu, ale o velmi známou a na sociálních sítích sledovanou influencerku s téměř půl milionu sledujícími, která byla údajně opakovaně bičována, bylo jí telefonicky vyhrožováno a byla opakovaně neúspěšně předvolána na policejní stanici. Je tak jen stěží představitelné, že pokud by státní orgány země původu žalobkyně opravdu jevily o žalobkyni zájem z azylově relevantních důvodů, že by ji nechaly volně vycestovat. Soud se tak ztotožnil s hodnocením žalovaného, že žalobkyně před svým vycestováním nebyla pronásledována ze strany státní moci za uplatňování politických práv a svobod a odkazuje v podrobnostech na závěry žalovaného.
47. V případě hodnocení podmínek **azylu podle § 12 písm. b)** zákona o azylu žalovaný na straně 7 – 19 uvedl, že žalobkyně nemohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování podle uvedeného ustanovení. Žalovaný znovu dospěl k závěru, že podání žádosti žalobkyní bylo primárně účelové jako kvapná reakce na řešení končícího legálního pobytu žalobkyně v ČR, nikoliv projevem důvodné žádosti podané pro palčivost obav z hrozícího pronásledování, takový důvod však pod § 12 písm. b) zákona o azylu nespadá. Žalovaný připomněl, že žádost podala až po 9 měsících po opuštění vlasti a 5 měsíců po podání žádosti o přechodný pobyt z titulu rodinného příslušníka pana Š. a v rámci jí stanovené 30 denní lhůty k vycestování po zamítnutí jejího odvolání v uvedené věci. Žalovaný dodal, že žalobkyně se v průběhu řízení sama přiznala, že žádost podala de facto na radu právníka, který jí zastupoval v neúspěšném pobytovém řízení.
48. Pokud jde o důvod žádosti týkající se sexuální orientace žalobkyně, a zejména uniknutí reportáže s přítelem žalobkyně z Karlových Varů do dispozice státních orgánů v zemi původu žalobkyně, žalovaný se tomu věnoval na straně 14-18 svého rozhodnutí. Opět vyhodnotil tvrzení žalobkyně jako nevěrohodné, upozornil na časovou os sledu událostí, které žalobkyně uváděla, zejména, že k provalení vztahu s přítelem žalobkyně mělo dojít po měsíci od jejího příjezdu do ČR (cca. v červenci 2023), kdy se to dozvěděla od rodičů, kteří

jí následně volali, aby se do země v žádném případě nevracela, a že její matka byla telefonicky předvolána na policii, 56. ročník filmového festivalu v Karlových Varech se dle veřejně snadno dohledatelné informace konal ve dnech 30. 6. – 8. 7. 2023, avšak ani půl roku poté, tj. v době konání prvního pohovoru žalobkyně k žádosti v březnu 2024 se žalobkyně nijak o těchto skutečnostech nezmiňuje, což je při takto zjištěné zásadní informaci *sur place* problému s mravností policii by se dalo legitimně předpokládat, že žalobkyně tuto stěžejní informaci uvede hned na začátku správního řízení, a ne více než rok (v doplňujícím pohovoru k žádosti) poté. Tento závěr považuje i soud za zásadní je jen těžko představitelné, že by takto jednala osoba, která by měla skutečné obavy o svou bezpečnost nebo život v zemi původu. Žalovaný dále opět vypíchl řadu rozporů a nepřesností, které vyplynuly z odpovědí žalobkyně a na které soud pro stručnost odkazuje a ztotožňuje se s nimi.

49. I pokud by žalovaný akceptoval tvrzení žalobkyně o její bisexuální orientaci, neexistuje jakákoliv povědomost státních orgánů o této skutečnosti, a i kdyby bylo pravdivé tvrzení o tom, že v minulosti již jeden vztah se ženou měla, který trval 6 měsíců, neměla kvůli tomu nikdy žádné problémy, neboť svůj údajný vztah udržovala v tajnosti. Je též zřejmé, že důsledky své bisexuální či homosexuální orientace skutečně nepociťovala palčivě, jinak by zákonitě musela opustit zemi původu již mnohem dříve. V dalších podrobnostech o nevěrohodnosti žalobkyně ohledně její sexuální orientaci soud odkazuje na odůvodnění na straně 17 napadeného rozhodnutí, s jehož závěry se zcela ztotožnil. Z tohoto pohledu není proto ani důvodná námitka, že žalovaný se nevěnoval důvodu žádosti spočívající v pronásledování pro sexuální orientaci. Naopak, žalovaný vyhodnotil, že o údajné odlišné sexuální orientaci žalobkyně, kterou dosud tajila, státní orgány v zemi původu žalobkyně nemají jakoukoliv povědomost, a toto se nepodařilo prokázat ani nevěrohodnou výpovědí žalobkyně.
50. K samotné reportáži, z níž je videonahrávka založena též ve správním spisu, č. l. 143- 146) se žalovaný vyjádřil na straně 15, kde uvedl, že ani žalobkyně, ani její přítel nepůsobí, že by trpěli pocitem ohrožení své integrity v důsledku obav z pronásledování žalobkyně v její vlasti, ale naopak, přítel žalobkyně zcela otevřeně, dobrovolně, entuziasticky a bez jakýchkoliv rozpaků prezentuje informace o svém vztahu bulváru. Žalovaný dospěl však na základě shromážděných podkladů k závěru, že žalobkyně byla ve vlasti známou influencerkou s velkým počtem sledujících, údajně jedna z nejbohatších celebrit v zemi, která se jako modelka proslavila na sociálních sítích svými úpravami obličeje a vyzývavými fotkami, o kterých by se jen stěží dalo prohlásit, že odpovídají islámským normám pro nošení hidžábu či oděvů podle tamních morálních norem, čímž z pohledu rigidního islámského práva působila jako dosti výstředná osoba. Přesto žalobkyně z těchto důvodů nikdy neměla ve vlasti žádné problémy se státními orgány. Proto dle názoru žalovaného, s nímž se soud ztotožnil, není dán předpoklad, že by měla mít v důsledku těchto svých aktivit (zveřejňování svých fotek, bez hidžábu) problém v současnosti. Důvodem obav po návratu do země pak dle názoru žalovaného nemůže být ani zveřejňování fotek s jejím přítelem, neboť jeho fotky již v minulosti sdílela, a to jako pouhé kamarádky, přičemž dle jejich vlastních slov na jejím profilu nic nesvědčí o tom, že mají partnerský vztah, byla s ním ve styku i na veřejnosti, přesto státní orgány tomu nepřikládaly žádný význam.
51. Soud se dále ztotožnil se žalovaným v závěru na straně 16 napadeného rozhodnutí, v němž dochází k závěru, že pravděpodobnost pronásledování na základě toho, že je kdesi na českém internetu dohledatelné, že je partnerkou pana Š., je mizivá. Nelze ani odhlédnout od toho, že přítel žalobkyně je po právní stránce stále muž, dokonce o sobě v mužském rodě i mluví,

což je patrné se skloňování v jeho vyjádřeních nebo z doložené komunikace s bulvárem, i žalobkyně jej označuje jako přítele (boyfriend), jako muž je proto identifikován i v cestovním dokladu a v žádostech o vízum. Z informace LANDINFO přitom vyplynulo, že změna pohlaví v zemi původu žalobkyně je přípustná a možná, ale situace je pro tyto osoby složitější. Prostor transsexuálů závisí na tom, zda jsou diagnostikováni pro poruchu pohlavní identity, či nikoliv. Ti, kteří diagnózu získali a rozhodnou se pro operaci změny pohlaví, jsou právně uznaní a mohou se zákonně prezentovat a veřejně se identifikovat s pohlavím, se kterým se ztotožňují. Ti, kteří nejsou nahlíženi jako nemocní poruchou pohlavní identity a nechťejí podstoupit lékařské zákroky v souvislosti se změnou pohlaví, nezískají pro svou sexuální identitu uznání, jsou zranitelnější i vůči reakcím ze strany většinové společnosti. Trans lidé, kteří nebyli diagnostikováni poruchou pohlavní identity, ani nežijí v souladu s genderovou identitou, s níž se narodili, riskují napadení, uvěznění, odnětí svobody, či trestní stíhání, to však není případ přítele žalobkyně (a už vůbec její případ), neboť se narodil jako muž a takto i např. ve styku s úřady vystupuje, byť je z jeho zevnějšku patrné, že absolvoval některé chirurgické úpravy ve prospěch ženského vzhledu. Není ani pravděpodobné, že by si úřady země původu žalobkyně lustrovaly české bulvární stránky. K tomu též žalovaný upozornil na skutečnost, že starší perskojazyčné bulvární stránky, které jsou součástí shromážděných materiálů, o žalobkyni tvrdí, že je zasnoubena ve vlasti s mužem. Žalobkyně dle názoru žalovaného nesplňuje ani profil osoby zapojené do aktivit LBGTI, které mohou v případě návratu čelit vyššímu riziku upřímení pozornosti úřadů, zejména pokud jde o politické aktivisty.

52. Důvody žádosti, které měly vzniknout, resp. nastat až po příjezdu žalobkyně do ČR, žalovaný rovněž neuznal. Mělo jít o telefonát rodičů žalobkyně, že situace v zemi se zhoršuje, hrozí jí nebezpečí pro nenošení hidžábu na fotkách zveřejněných na sociálních sítích, a dále o rozhovor, který dával přítel žalobkyně jednomu z médií na filmovém festivalu v Karlových Varech v červenci 2023, kde zmínil i svou přítelkyni z Í. - žalobkyni. Jestliže se žalobkyně o prozrazení jejího vztahu s panem Š. v zemi původu dozvěděla už po měsíci jejího pobytu a jestliže dle vyjádření přítele žalobkyně si již v srpnu 2023 byli, že je pro ní extrémně nebezpečné se do vlasti vrátit, je proto její otálení s podáním žádosti naprosto výmluvné. Z doložených vyjádření přítele žalobkyně přitom plyne, že se již v době, kdy žalobkyně údajně věděla o provalení jejich vztahu ve vlasti, chystali cestovat střídavě do Í. a do ČR dle jejich zavedené rutiny před přiletem žalobkyně do ČR, vyčkat na rok společného vztahu a poté znovu zkusit požádat o povolení k pobytu. Tato tvrzení tak žalovaný vyhodnotil jako rozporuplné a soud se s ním ztotožnil.
53. Žalovaný ve výpovědích žalobkyně shledal řadu rozporů, které velmi podrobně popsal a dal do souvislostí na straně 9-12 svého rozhodnutí, na které soud v detailech odkazuje, a soud dodává, že v průběhu pohovorů žalobkyně uhýbala z otázek a nebyla schopna přímo odpovědět na otázku v některých případech ani na potřetí. Rozpory se týkaly zejména toho, kdo vlastně měl žalobkyni kontaktovat, zda IRGC nebo mravnostní policie, kdy zprvu tvrdila, že IRGC, při doplňujícím pohovoru následně na přímý a opakovaně položený dotaz tvrdila, že to byla mravnostní policie. Dále vznikly rozpory ohledně formy kontaktu s těmito složkami, nejprve žalobkyně uváděla, že dostala 3 písemné výzvy, poslední obsílku měla dostat v květnu 2023, cca. 3 týdny před svým odletem ze země, zpráva obsahovala vládní číslo a větu, že se má dostavit na nejbližší policejní stanici, kde by dostala dopis s datem konání soudu, poté tuto verzi dementovala a uváděla, že zprávy dostávala jen telefonicky, dokonce v průběhu pohovoru tuto verzi ještě jednou změnila a uvedla, že jí kontaktovali telefonicky a poté obdržela SMS s kódem, zprávy dostávala výhradně v průběhu revoluce

v roce 2022 a poslední zprávu dostala v říjnu nebo listopadu 2022, resp. prosinci 2022, neseseděly ani tvrzení o tom, co udělala po obdržení těchto zpráv, v první verzi tvrdila, že vycestovala do Turecka a matka se odstěhovala na jiné místo v T., kdežto v další verzi uváděla, že se obě s matkou přestěhovaly a skrývaly na podzim roku 2022 do února 2023, podle přítele žalobkyně do ledna 2023, pracovala spíše už jen na klinice a nikoliv tolik online. Pokud by však byla tato tvrzení pravdivá, jen těžko by mohly být zprávy od IRGC důvodem jejího vycestování do Turecka, neboť podle první verze poslední zprávu dostala v květnu 2023, podle druhé verze jí poslední zpráva přišla na podzim 2022, avšak již předtím tvrdila, že poslední zpráva přišla tři týdny před jejím odletem do ČR, který se uskutečnil prokazatelně v červnu 2023.

54. Pochybnosti o pravdivosti a rozpory panovaly i ohledně motivů údajného pronásledování IRGC, v první verzi tvrdila, že to bylo z důvodu pokuty za nenošení hidžábu a měl následovat soud, v doplňujícím pohovoru uváděla odlišnou motivaci, a to její účast na referendu týkající se dětských vojáků, v jiné části pohovoru zase tvrdila, že to bylo kvůli obvinění z propagace západní kultury. Vzápětí pak verzi znovu změnila a tvrdila, že to bylo kvůli jejímu politickému vyjadřování na Instagramu v instastories a protože byla slavná. V další již několikáté verzi pak tvrdila, že jí kontaktovali z důvodu, aby byla donašečem.
55. Rovněž tak žalobkyně líčila rozporně i tvrzení týkající se její matky a její role v tomto příběhu, nejprve tvrdila, že její matka se z preventivních důvodů odstěhovala do jiné části v T., po žalobkyniným odjezdu pak matku chytli a hrozí jí také poprava, následně v doplňujícím pohovoru žalobkyně přestřela zcela jinou verzi, že matku nechytli, ale šla na policii dobrovolně, protože jí často volali, jelikož žalobkyně byla pro ně nekontaktní, a matka nemůže být popravena. Dle žalovaného je toto tvrzení navíc i nelogické, protože není zřejmé, proč by IRGC matku žalobkyně konfrontovali s tím, že její dcera je nekontaktní, když je to právě IRGC, kdo ovládá letiště I. Ch. v T. a musí tak mít prokazatelně informace o vycestování žalobkyně na schengenské vízum do ČR. Rozporně, resp. mlživě se žalobkyně vyjadřovala i ohledně soudu, ke kterému měla být předvolána, nakonec z její odpovědi vyplynulo, že žádný soud být neměl. Rozpor panoval i v otázce jejího trestání za nenošení hidžábu bičováním. Nejprve žalobkyně uváděla, že jí za tento prohřešek byla zadržena třináctkrát, za což byla v devíti případech potrestána 80 ranami bičem ve věku 13-15 let, ve zbylých případech slíbila, že to již neudělá, v doplňujícím pohovoru však uvedla, že zadržena byla více než třináctkrát, poprvé byla zbičována, když jí bylo 20 let a bičování ve věku 13-15 let výslovně dementovala. V další verzi vyplynulo, že naposled byla bičována ve svých 27 letech, celkem byla bičována pouze třikrát, nikoliv devětkrát. Poté verzi zase doplnila a uvedla, že dvakrát byla bičována pro podezření z pití alkoholu a ve třetím případě kvůli párty, kde došlo k podezření z nelegálního pohlavního styku, protože byli v pyžamech. Bičování pro nenošení hidžábu už v doplňujícím pohovoru žalobkyně nezminila. V další části pohovoru pak dokonce uvedla, že nenosit hidžáb v její zemi původu není zločin a za to by jí poprava ve vlasti nehrozila.
56. Soud k tomu dodává, že rozporů ve výpovědích žalobkyně bylo víc, např. ohledně známých osob, kteří aktivně vystupovali v protestním hnutí, kdy o jejím údajném kamarádovi a rapperovi T. S. žalobkyně tvrdila, že byl před několika měsíci popraven, avšak žalovaný na základě shromážděných podkladů a zdrojů zjistil, že toto tvrzení odporuje skutečnosti, neboť popraven nebyl a v červnu 2024 mu byl rozsudek smrti v odvolacím řízení před Nejvyšším soudem zrušen. Těchto rozporů a nejasností přitom bylo takové množství, že v naprosté většině z nich již nelze tvrdit, že by šlo jen o pouhé nepřesnosti způsobené

tlumočením. Žalovaný v této souvislosti podotkl, že žalobkyně nebyla schopna udržet ani základní linii svého azylového příběhu a konzistentně uvést skutkové okolnosti, každou novou otázkou se zaplétala do nových paralelních verzí skutečnosti, případně aplikovala strategii vyhýbavých odpovědí, upozornil však, že to byla sama žalobkyně, který iniciovala řízení o žádosti, a proto je povinna v průběhu řízení předkládat úplné a pravdivé informace, této povinnosti však prokazatelně nedostála. Soud se s takto formulovanými závěry po podrobném prostudování protokolů o výpovědích žalobkyně naprosto ztotožnil a nemá co k tomu víc dodat, neboť by musel stejné závěry formulovat pouze jinými slovy, proto na tyto závěry žalovaného plně odkazuje. Z průběhu pohovorů bylo podle obsahu protokolů zřejmé, že žalobkyně spolupracuje jen velmi neochotně, v případě, že nebyla schopna na přímý dotaz odpovědět, buď se odpovědi vyhnula a správní orgán se jí musel tázat opakovaně na stejnou věc, anebo se ze slov tak, jak byly zachyceny v protokolech jevílo, že zaujala místy až útočnou pozici vůči správnímu orgánu a odmítala odpovídat na citlivější otázky.

57. Žalovaný ze všech těchto důvodů žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12 zákona o azylu neudělil.
58. Z obsahu citovaných ustanovení též vyplývá, že žalobkyni nemohla být udělena ani mezinárodní ochrana **za účelem sloučení rodiny podle § 13** zákona o azylu. Tento závěr žalovaný odůvodnil na straně 19 svého rozhodnutí, s jehož odůvodněním se soud ztotožnil a odkazuje na něj. Žalobkyně nesplňuje definici rodinného příslušníka azylanta tak, jak je zákonem vymezena. Podstata tohoto druhu azylu spočívá v tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu slučuje k osobě, ke které má blízký rodinný vztah, a této osobě již byl udělen azyl (azylant). Žalobkyně však nemá rodinný vztah k žádné takové osobě, což vyplynulo z jejich vlastních tvrzení, kdy v průběhu řízení nebyl zjištěn opak. V ČR pobývala u svého přítele, občana ČR, nikoliv azylanta, který se otevřeně definuje jako osoba procházející změnou pohlaví a dále má sestru v Německu, relevantní vztahy s jinými osobami v ČR přitom zjištěny nebyly, ani v žalobě neuvedla žalobkyně opak.
59. Soud se se žalovaným ztotožnil i v závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky ani pro udělení mezinárodní ochrany z **humanitárních důvodů podle § 14**. Legislativní úprava podmínek pro udělení humanitárního azylu zvolil kombinaci neurčitého právního pojmu „*případ hodný zvláštního zřetele*“ a následného správního uvážení (viz např. rozsudky NSS ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004-72, č. 375/2004 Sb. NSS, či ze dne 28. 1. 2015, čj. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS). Mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu „*[l]ze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory*“ (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55). Správní rozhodnutí pak podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48).
60. Nejvyšší správní soud také setrvale judikuje, že na udělení humanitárního azylu není nárok (srov. např. rozsudky ze dne 29. 10. 2003, čj. 3 Azs 23/2003-61, či ze dne 21. 3. 2018, čj. 6 Azs 6/2018-33) ani subjektivní právo (např. rozsudek ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38, či usnesení ze dne 19. 11. 2020, čj. 6 Azs 179/2020-32).

61. V této souvislosti se žalovaný zabýval zdravotním stavem žalobkyně jako možným důvodem k udělení této formy azylu, na straně 19 a 20 svého rozhodnutí, neboť z jejich výpovědí vyplynulo, že užívá Xanax na stres. Jiné důvody pro tuto formu azylu nebyly zjištěny ani žalobkyně netvrdila. Žalobkyně se v rámci poskytnutí údajů k její žádosti a pohovorech k žádosti zmínila, že je vystavena velkému stresu, v důsledku čehož užívá Xanax. Jelikož však netvrdila ani nijak nedoložila, že by v jejím případě šlo o „zvlášť těžký zdravotní problém“, nelze z tvrzení žalobkyně učinit závěr, že by její stav vyžadoval vysoce specializovanou péči v její zemi původu nedostupnou nebo že by v důsledku svého zdravotního rozpoložení byla v přímém a bezprostředním ohrožení. Nejedná se ani o finální stadium nevyléčitelné nemoci, které uvádí judikatura Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) jako jeden z důvodů udělení této formy azylu.
62. Soud se s těmito podrobnými závěry zcela ztotožňuje a odkazuje na ně. Žalovaný dostal judikturním požadavkům při zvažování možnosti udělení humanitárního azylu žalobkyni a meze správní uvážení nepřekročil. Žalobkynin uváděný zdravotní stav nedosahuje takové intenzity, aby byl dostatečným důvodem pro udělení humanitárního azylu, což ostatně ani sama žalobkyně nikdy netvrdila (srov. např. usnesení NSS ze dne 8. 3. 2018, čj. 9 Azs 383/2017-23).
63. Pokud jde o splnění podmínek pro udělení **doplňkové ochrany podle § 14a** zákona o azylu, žalovaný se těmito skutečnostmi velmi obsáhle zabýval na straně 20-27 svého rozhodnutí. I zde žalovaný zdůraznil závěr o účelovosti žádosti a nevěrohodnosti žalobkyně. U žadatelky, která předkládá v řízení tak azylově závažná tvrzení, která pomalu indikují pronásledování v zemi původu (bičování, vyhrožování, soudní stíhání hrozby popravou), a která vycestovala prokazatelně poslední dobou opakovaně s plným vědomím státních orgánů země původu žalobkyně, a současně ji při překračování hranic nikdy nebyly kladeny žádné překážky, je nezájem veřejné moci ve vlasti o její osobu zcela zřejmý. Opačný závěr by odporoval zjištěnému skutkovému stavu. Žalovaný zopakoval též závěry ohledně politických aktivit žalobkyně (viz body 45. a 46. výše). K tomu dodal, že Alí Chameneí v průběhu února a března 2023 udělil milost desítkám tisíc vězňů, kdy 22.000 z nich byli lidé, kteří se účastnili protestního hnutí. V situaci, kdy žalobkyně nebyla ani účastnicí protestů a toliko předsídlala cizí příspěvky, vyhodnotil žalovaný tuto její „aktivitu“ jako marginální a kvazipolitickou, ze které nelze dovozovat, že by mohla mít po své repatriaci jakékoliv problémy.
64. Žalovaný s ohledem na uznávané indikátory věrohodnosti měl závažné pochybnosti i o sexuální orientaci žalobkyně. Tvrzenou bisexualitu žalobkyně sice nejde nikdy zcela vyvrátit, ale žalovaný ji považoval za vyfabulovanou. Na straně 23 svého rozhodnutí uvedl, že v případě, že by tato skutečnost byla hypoteticky pravdivá, nelze předpokládat, že se státní orgány země původu budou zajímat o její soukromý život, či že budou disponovat takovými důkazy, které by mohly vést k postihu, či dokonce uložení trestu smrti nebo popravě, neboť požadavky na důkazní břemeno jsou tak vysoké, že je naprosto nereálné v jejím konkrétním případě je vůbec předložit, neboť se sama jako partnerka pana Š. nikdy veřejně neprezentovala. K tomu soud odkazuje na závěry uvedené výše v bodě 49. až 51. výše.
65. K neudělení **humanitárního azylu za účelem sloučení rodiny podle § 14** věty druhé zákona o azylu, jakož i k neudělení **doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b** zákona o azylu pak postačí pro stručnost odkázat na bod 58. výše, neboť výše uvedené závěry o neexistenci vztahu žalobkyně s rodinným příslušníkem – azylantem (resp. osobou požívající doplňkové ochrany), dopadají i na tyto formy mezinárodní ochrany.

66. Zpochybňuje-li stěžovatel přesnost a dostatek shromážděných podkladů (zpráv o zemi původu) a jejich aplikaci na daný případ, soud k otázce shromáždění dostatečných podkladů pro rozhodnutí připomíná, že podle ustálené judikatury musejí být informace o zemi původu (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, jakož i (4) transparentní a dohledatelné (viz rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008-71, nebo ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Informace žalovaný vytvořil nebo získal z období blízkému vydání jeho rozhodnutí v časovém rozmezí od února 2023 do listopadu 2024. K tomu lze odkázat na podrobnější závěry NSS ohledně aktuálnosti zpráv o situaci v zemi původu v usnesení ze dne 28. 4. 2020, čj. 6 Azs 200/2019-34, kde konstatoval, že „*zastaralost zpráv nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas; zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, jíž zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změnila situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.*“ V tomto směru však žalobkyně ničeho konkrétního nenamítla.
67. Podklady shromážděné žalovaným dle názoru soudu požadavky judikatury naplňují; žalovaný shromáždil řadu informací o zemi původu žalobkyně, které si obstaral nebo je nechal zpracovat z různorodých a věrohodných, i zahraničních zdrojů, obstaral si jejich překlady, pokud to bylo potřeba, zaměřil se hlavně na oblasti života v zemi původu žalobkyně, do které spadaly jí uplatněné azylové důvody, a tedy příslušnost k LGBTI komunitě, resp. k její sexuální orientaci, práva žen a možnosti vycestování i repatriace do země původu žalobkyně, informace o proběhlých demonstracích a jejich vliv na život občanů, možnosti uplatňování či omezení základních práv a svobod, a pak je hodnotil jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu.
68. Po vyhodnocení těchto podkladů a konfrontaci s tvrzeními žalobkyně pak žalovaný dospěl k závěru, že výpověď žalobkyně je nevěrohodná a účelová a vypomohl si i časovou posloupností pobytové historie žalobkyně v ČR, v níž shledal indicie vedoucí k účelovosti podání žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Žalobkyně přitom nespecifikovala, v čem jsou shromážděné podklady z hlediska hodnocení jejího azylového příběhu nevyhovující. Nezpochybnila, a to ani v žalobě, žádný konkrétní podklad pro napadené rozhodnutí s informací o zemi původu. Navíc, z průběhu řízení o žádosti zachyceného ve správním spisu vyplynulo, že ani nevyužila možnosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Pokud tak neučinila poté, co jí k tomu žalovaný vyzval, jde tato skutečnost pouze k její tíži. Nesouhlas s hodnocením podkladů žalovaným přitom bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
69. Obdobně lze argumentovat i ve vztahu k námitce neprovedení úředních překladů všech materiálů předložených žalobkyní v převážné většině šlo o sdílené příspěvky ze sociálních sítí, fotky, či staženou soukromou komunikaci z chatovací aplikace. Žalobkyně opět neuvedla, v čem byla zkrácena na svých právech, resp. jak by se důkazní situace pro žalobkyni lišila, kdyby žalovaný tyto úřední překlady všech doložených listin provedl. Dle názoru soudu není pochybením žalovaného, pokud se s obsahem cizojazyčných listin předběžně seznámil na základě neformálně provedeného překladu, aby se tak mohl rozhodnout, zda je takový materiál z hlediska zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností nezbytný. Jestliže však žalovaný z těchto materiálů zjistil, že pojednávají o nedostatečném dodržování lidských práv v zemi původu žalobkyně, nebo o osudech

konkrétních lidí, šlo o informaci, kterou měl již podloženou jinými, oficiálními zdroji informací, a proto i v zájmu hospodárnosti a efektivnosti řízení nebyl povinen k této již doložené skutečnosti opatřovat více důkazů. Jeho povinností pak bylo zjišťovat skutkový stav ve vztahu k otázce individuálního pronásledování právě žalobkyně. K tomu soud dodává, že žalovaný, a v tomto ohledu ani soud, nijak nezpochybnul, že úroveň dodržování lidských práv a základních svobod v zemi původu žalobkyně neodpovídá úrovni obvyklé v ČR, to však ještě neodůvodňuje automatický nárok na mezinárodní ochranu žadatele pocházejícího z této země, a žadatel tak musí tvrdit a prokázat, že v jeho *konkrétním* případě je pronásledován nebo mu hrozí vážné nebezpečí újmy. To se však v případě žalobkyně přesvědčivě nestalo.

70. Pokud žalovaný neprovedl výslech přítele žalobkyně, nedopustil se dle názoru soudu za daných konkrétních okolností tohoto případu pochybení, neboť vzhledem ke shromážděným informacím, včetně písemných vyjádření samotného přítele žalobkyně, které žalovaný vzal na vědomí, a výpovědím žalobkyně, kde jí byl opakovaně dán prostor se vyjádřit též k případným nesrovnalostem nebo rozporům ve svých tvrzeních, byl skutkový stav věci zjištěn dostatečně k tomu, aby mohlo být rozhodnutí vydáno. Nebylo tak potřeba pana Š. vyslýchat, a to ani k okolnostem jeho incidentu na letišti, když přiletěl do vlasti žalobkyně pro její věci. Tento incident si sice žalobkyně a její partner spojují výlučně s pronásledováním ze strany státních orgánů, avšak stejně tak je vysvětlitelný i jiným způsobem, třeba tím, že příslušné letištní orgány pojalý podezření z krátkého pobytu přítele žalobkyně v zemi, který přiletěl i odletěl prakticky během 24 hodin, což ostatně připustil i přítel žalobkyně, z důvodu vyzvednutí teplejšího oblečení žalobkyně, neboť ona sama se údajně vycestovat bála. Dalším vysvětlením by pak mohla být prostá skutečnost, že v případě pana Š. se jedná o transgender osobu, která je z tohoto důvodu vizuálně nepřehlédnutelná. Takové osoby mohou být v hledáčku orgánů státní moci nebo i většinové společnosti, avšak z důvodů souvisejících právě s jejich tranzicí, kdy z informace LANDINFO vyplynulo, že změna pohlaví v zemi původu žalobkyně je sice přípustná a možná, ale situace je pro tyto osoby složitější. Prostor transsexuálů závisí na tom, zda jsou diagnostikováni pro poruchu pohlavní identity, či nikoliv. Ti, kteří diagnózu získali a rozhodnou se pro operaci změny pohlaví, jsou právně uznáni a mohou se zákonně prezentovat a veřejně se identifikovat s pohlavím, se kterým se ztotožňují. Ti, kteří nejsou nahlíženi jako nemocní poruchou pohlavní identity a nechťejí podstoupit lékařské zákroky v souvislosti se změnou pohlaví, nezískají pro svou sexuální identitu uznání, jsou zranitelnější i vůči reakcím ze strany většinové společnosti. K tomu soud též odkazuje a souhlasí se závěry žalovaného na straně 15 napadeného rozhodnutí, kde se uvedenému věnoval.
71. V souvislosti s námitkou neprovedení výslechu přítele žalobkyně je rovněž nutno zohlednit zásadu procesní ekonomie v řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2018, čj. 3 Azs 133/2017-27). Jak vyplývá z citovaného rozsudku NSS, bodu [19]: „[...] *povinnost správního orgánu řádně objasnit stav věci zakotvená v § 3 správního řádu není absolutní a je významně korigována zásadou procesní ekonomie. V souladu s touto zásadou je dostačující, pokud správní orgán zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje k tomu, aby učinil rozhodnutí. Nebylo tak povinností správního orgánu I. stupně zjišťovat spolehlivě úplný stav věci. Naopak, pokud byla postavena na jisto skutečnost, která objektivně znemožňovala vyhovění žádosti (neexistence společné domácnosti stěžovatele a jeho dcery), bylo v souladu s požadavky § 3 správního řádu a se zásadou procesní ekonomie, že objasňování dalších skutečností již nebylo správními orgány prováděno.*“ Soud konstatuje, že ve věci žalobkyně byl zjištěn dostatek rozhodných skutečností k tomu, aby mohlo být vydáno rozhodnutí, a z tohoto pohledu by byl výslech

žalobce pro zjištění rozhodných skutkových okolností nadbytečný, o to víc ve vztahu k důvodům žádosti žalobkyně týkajícím se jejich údajných politických aktivit, ke kterým mělo docházet do roku 2022, tedy v době, kdy se ani neznali a netvořili pár.

72. Není ani pravdivé tvrzení žalobkyně, že se správní orgán při výsleších návodně dotazoval na osobní život žalobkyně. Žalobkyně sama podáním své žádosti a sdělením důvodů jejího podání vymezila rozsah a obsah zjišťovaných skutečností potřebných pro rozhodnutí ve věci.
73. K námitce přepjatého formalismu soud uvádí, že ve shodě se žalovaným ji považuje za zcela obecnou, a připomíná, že míře obecnosti uplatněné námitce pak odpovídá i míra obecnosti jejího přezkoumání soudem. Za upřesnění nelze ani považovat odkazy na judikaturu k této otázce, či citace z ní. Soud se tak od žalobkyně nedozvěděl, v jakém konkrétním jednání ze strany žalovaného považovala jeho postup za přepjatě formalistický. Tato námitka je tak nedůvodná.
74. Soud uzavírá, že neshledal napadené rozhodnutí ani nepřezkoumatelným, neboť jsou z něj zřejmé východiska, zdroje úvah i závěry, týkající se důvodů žádosti žalobkyně, které vedly k výroku napadeného rozhodnutí, se kterými ostatně žalobkyně v žalobě věcně polemizovala. V souvislosti s námitkou nezákonnosti výroku rozhodnutá lze ve stejné míře obecnosti námitky konstatovat, že návěti i výrok rozhodnutí splňují požadavek na určitost a přesnost, a též vykonatelnost rozhodnutí, odpovídá standardnímu výroku v obdobných věcech, je z něj naprosto zřejmé koho se týká, jak a podle jakých ustanovení zákona bylo rozhodnuto.

V. Závěr a náklady řízení

75. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, ani jeho postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
76. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, kterou je také obhajování výsledků jeho činnosti prostřednictvím vlastních zaměstnanců, mu však nevznikly, proto mu soud náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 31. března 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně